

ønsker for Reservecapitalen — og dertil regner jeg ogsaa Kassebeholdningen — at fastsætte den omtrentlige Sum, som den bør beløbe sig til; men jeg mener ikke, at man bør gaa saa vidt, at søge at komme af med Reservecapitalen ved at betale Gjælden, thi om dette ogsaa er en sikker Foranstaltning, saa kan det dog blive en dyr Foranstaltning. Det er jo nemlig ganske vist, at man i haarde og knappe Tider har ganske andre Bønskeligheder og Bekostninger ved at gjøre Laan end ved at realisere internationale Papirer. Jeg veed nu meget vel, at det ikke har været Udvalgets Mening, at man skulde gaa saa vidt, men vi have jo nu allerede hørt, at der er afdraget 56 Mill. Kr., og vi se jo af Udtalelser ved Finantslovens Behandling, at Finantsministeren har taget Reservecapitalen til at komme ned paa 30 Millioner Kroner. Det er derfor vistnok et meget stort Spørgsmaal, om vi skulle bringe den yderligere ned end til, hvad der nu er, og jeg har derfor ikke villet unlade at gjøre denne Betragtning gjældende her. Jeg tror, at det har en stor Berettigelse at have en Reservecapital og en god Kassebeholdning i saa solide Papirer, som den ærede sidste Læser omtalte, at der fandtes i vor Reservecapital. Der er imidlertid en anden Betragtning, som gjør sig gjældende for mig, og det er den, at jeg i en saadan Reservecapital meget hellere vil have lettere realisable Effekter, som give mindre Rente, end jeg vil have udenlandske Statspapirer. Jeg tænker herved paa — hvad der allerede er slet med Hensyn til Kassebeholdningen — at et større Beløb skal staa paa et aldeles ubetinget sikkert Sted, saa at man i en Haandevending kan realisere, naar det kommer an derpaa. Det behøver ikke at være hele Reservecapitalen, som anvendes paa denne Maade, men jeg tror, det er rigtig at anlægge en stor Del af den i saadanne let realisable Papirer, selv om de give mindre Rente. (André: 3 Banker?) Ja, hos ubetinget sikre Banker, f. Ex. den engelske Bank eller lignende Banker, som det ærede Medlem meget rigtig benyttede ved i sin Tid at andbringe meget store Summer der, ligesom han ogsaa benyttede Begler paa Guse i England, som han ansaa for ubetinget sikre, og som han vidste vare realisable, naar de skulde bruges. — Jeg skal endnu tillade mig en ganske kort Bemærkning med Hensyn til den Hensigt, som er gjort i Anmærkningerne, angaaende Toldklaringsstederne paa Statens Banegaarde. Jeg indrømmer, at det er et Punkt, som jeg hyppig kommer tilbage paa, men det gjør mig ondt, at Udvalget foruden disse bestemte Klaringssteder paa Banegaardene, ikke tillige har nævnt Toldklaringssteder og Lokaler i det Hele. Jeg vil derfor tillade mig at henlede den høitærede Finantsministeres Opmærksomhed paa at have tilstrækkeligt Personale, tilstrækkelige Rekviziter og tilstrækkelige Lokaler til at besørge denne Del af Statsforretningerne, som jo ere saa overordentlig indbringende, saaledes at den Del af de skatte-

lydende Borgere, som saa væsentlig bidrage til den gode Status, kan have det saa bekvemt, som den med Rette kan fordrer.

Udsig: Jeg tror, at den næstsidste ærede Læser lagde mere ind i de Bemærkninger, hvormed Udvalget har indledet sin Indstilling til § 3, end det har været Udvalgets Hensigt at udtale. Det har naturligvis ikke været Udvalgets Tanke at ville bestride, at der har været anvendt meget betydelige Midler af Reservecapitalen i den forløbne Tid til Gjældens Afbetaling. Det er Noget, som ganske vist er overordentligt at prise, men hvad der er ligesaa væsentligt, det er dog, at der nu er en meget betydelig Reservecapital, som beløber omtrent mellem 23 og 24 Millioner Rd. eller henimod 50 Millioner Kroner. Spørgsmaalet er, om denne Størrelse dog ikke maa siges i Virkeligheden forholdsvis at være for stor efter vor finantistiske Tilstand, og om det ikke maa siges, at man aldrig vilde have tænkt paa at have saa stor en Reservecapital, hvis ikke tilfældige Omstændigheder havde bragt den tilveie, og om det derfor ikke vilde være naturligt og rigtigt, saaledes som Udvalget har udtalt sig for, at man alvorlig bestræbte sig for at faae lagt en Plan for at anvende den til Gjældens Afbetaling. Den ærede Læser, som jeg sigter til, var jo heller ikke i Realiteten uenig med Udvalget i, at dette var et Raal, som man skulde stræbe hen til. Han nævnte Et, som der var at gjøre i denne Retning, og som med stor Værdighed kunde gjøres, nemlig at kassere de i Reservecapitalen tilstedeværende kongelige Obligationer. Deri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem; men jeg tror, at der kan være Udskilligt at gjøre. — Jeg skal f. Ex. nævne en mindre betydelig Anvendelse, idet jeg skal fremfætte det Spørgsmaal, om det ikke skulde være hensigtsmæssigt at bestræbe sig for at blive fri for mange smaa udenlandske Laan, som endnu ere tilbage, Laan, hvis Beløb ere høist ubetydelige, men som dog give ikke saa ganske saa Forretninger. Naar man stiller sig af med disse Laan, saa kan man maasse endog blive befriet for et helt Kontor under Finantsministeriet, men idetmindste vilde dog uden Tvivl en stor Del af de Forretninger, som nu besørges der, falde bort derved. Dette skal jeg imidlertid ikke opholde mig videre ved. Men dernæst er der jo en mere almindelig Anvendelse, nemlig den ligefrem at anvende en Del af Reservecapitalen til efterhaanden at indkøbe af vore kongelige Obligationer og efterhaanden at tilintetgjøre dem. Jeg tilstaar, at jeg paa ingen Maade kan dele de Indvendinger, som den ærede sidste Læser gjorde derimod. For det Første er det jo aldeles utvivlsomt, at det i Virkeligheden er den sikreste Maade, hvorpaa vi kunne anvende vore Penge. Naar vi anvende vore Penge til at betale vor Gjæld med, saa ere vi aldeles sikre paa, at vi ikke tabe dem, thi den skal betales. For det